

som man meget let kan tage feil i, naar man ikke iforveien nøie har gjort sig bekendt med Forholdet, og jeg troer saaledes ogsaa, at den ærede Ordfører i det foreliggende Tilfælde har taget feil. Saavidt mig bekendt, har ikke nogen Amtmand her i Sjælland eller paa Thyen fast Amtmandsbolig; det er vel blevet mig sagt idag, at der er forskjellige Steder i Sjælland, hvor dette er Tilfældet, men der er ogsaa blevet mig nævnt to Steder i Sjælland, hvor Amtmanden rigtignok boer tæt udenfor Thyen, men paa Forder, som tilhøre Landcommunen. Jeg seer allsaa ikke, at denne Indvending har Stort at bethede. Hvad angaaer de øvrige Indvendinger, da nægter jeg ikke, at det undrede mig at høre min ærede gamle Ven fremsætte dem; thi de forekomme mig at indeholde noget Trøstesløst. Jeg finder nemlig, at det er en trøstesløs Tanke, at, uagtet vi saa længe have haft Grundloven med det deri indeholdte Løfte om Communerens Selvstændighed, skulde Befolkningen dog ikke være vorret saaledes op, at den selv kunde styre de communale Anliggender. Dersom vi havde Spørgsmaalet liggende for saaledes som dengang, da vi vedtog den frie Forfatning, saa vilde vistnok Mange nu ligesom dengang sige, at Befolkningen ikke var moden, og at det derfor kunde være farligt at give dem denne Frihed. Jeg troer imidlertid, at Befolkningen allerede har vist, at den er moden til Friheden; dertil kommer, at jeg ikke troer, at Nogen kan lære at svømme, førend han idetmindste gaaer i Vandet, og man kan heller ikke faae nogen bestemt Dom om, hvorvidt Communerne selv kunne styre deres egne Anliggender, før de faae Lov til at forsøge det. Der kan heller ikke være nogen Fare forbunden med at give dem en saadan Frihed; thi Staten kan jo have sin Tilsynsmand ved Siden af, og han kan stoppe Communen, naar den vil begaae noget Ulovligt. Amtmanden er en høistaaende Embedsmand, og han er den Embedsmand, som staaer Ministeren nærmest; men dette kan netop være een Grund mere til at vedtage et Forslag som det af mig stillede. Amtmænd ere jo dog ikke saadanne ophøjede Mennesker, at man kan være sikker paa, at de altid optræde paa den rigtige Maade. Hvor der er en Amtmand, der har Befolkningens

Tillid, og som er en dygtig og virksom Mand, behøves en saadan Bestemmelse som den af mig foreslaaede ganske vist ikke; men vi have jo haft Exempler paa det Modsatte. Det er en meget gammel Tanke, at den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand; som Følge deraf maatte da Amtmanden være den Første i Dygtighed og den Mand, der maatte nyde den største Tillid i Amtet. Denne Tanke maa imidlertid vistnok ansees for at være i højeste Grad urigtig, og vi maae see at komme bort fra den. Jeg skal ikke unblade at berøre — skjøndt jeg ikke selv vil tillade mig nogen Dom om dette Forhold —, at der for ganske nylig har været en Amtmand under Behandling her i Thinget, og hvis blot Halvdelen af de Anker, der ere blevne reiste imod ham, vare sande, havde vi der et Exempel paa, hvorledes en Amtmand kan sidde i sit Embede i mange Aar — jeg beder bemærket, at jeg siger: Hvis disse Anker vare sande — uden at due Noget og uden at have Befolkningens Tillid; der er dog noget Galt heri. Den ærede Ordfører har desuden anført, at der ikke skulde være Nogen i Befolkningen, som skulde kunne paatage sig at være Formand for Amtsrådet. Dette er imidlertid ubevist, og jeg vil derfor ikke svare derpaa. (Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet?). Dernæst er der fremsat den Modgrund, at man ikke kunde undvære Amtmanden som Formand, uden at det vilde medføre Beføstninger. Ganste vist, jeg troer ikke, at Communerne vilde kunne forlange, at den Mand, som skulde udføre Amtsrådets Beslutninger og forøvrigt overtage de Forretninger, som henhøre under Amtsrådet, skulde gjøre dette uden Betaling. (Ordføreren: Hør!). Ja, hør, det er min Mening, og deri er jeg enig med den ærede Ordfører; men vi ere maaffee ikke enige, naar jeg siger, at Befolkningen vistnok ogsaa vil være rede til at betale for saadanne Arbejder, og at der ikke vil reises synderlig Modstand derimod. Thi dersom Befolkningen agter den Ret, selvstændigt at styre de communale Anliggender, ringe, saa at Communens Medlemmer ikke hver for sig vilde give nogle Skillingen eller endogsaa Dalere, naar der er Tale om at faae de communale Anliggender udførte ved deres egne Følk, saa for-